

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.886/2010/10. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a Feldmájer és Somogyi Ügyvédi Iroda (cím, ügyintéző: Dr. Feldmájer Péter ügyvéd) által képviselt felperes neve, címe felperesnek - Dr. Sárközi Gabriella (cím) ügyvéd által képviselt alperes neve, címe alperes ellen végrendelet érvénytelenségének megállapítása iránt folyamatba tett perében a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 8.P.21.656/2008/39. számú ítélete ellen a felperes részéről 44. sorszámon benyújtott, Pf. 9. sorszámon kiegészített fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 50 000 (Ötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Ezen ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A peres felek testvérek. Szüleik **T. Sné F. M.**, továbbá a 2005. szeptember 1. napján elhalálozott T.S. (a továbbiakban: örökhagyó).

A peres felek szülei 1974. november 9. napján kötöttek házasságot Sz.-on, a házasságkötéskor már az örökhagyó tulajdonában állt a Sz., belterületi ...37 helyrajzi számon felvett lakóház, udvar ingatlan-nyilvántartási megjelölésű, ténylegesen **Sz., Sz. L. u. ...** szám alatti ingatlan. Ezen ingatlanban laktak a felek szülei 1998 novemberéig, amikor az életközösséget megszakították. Az ingatlan területén található műhelyben az örökhagyó vállalkozói tevékenységet végzett, melyben segítségére volt házastársa és leánya, a felperes is.

A felperes és édesanyja 1998. évben alakította meg a **gazdasági társaság**-ot, amelynek székhelye szintén a **Sz., Sz. L. u. ...** szám alatti ingatlanban volt, és fő tevékenységi köre megegyezett az örökhagyó által folytatott vállalkozási tevékenységgel.

A felperes 1998. november 14. napján a sz.-i lakóházból és műhelyből különböző ingóságokat (szerszámokat, munkagépeket) szállított, illetőleg szállíttatott el. Emiatt az örökhagyó 1998. november 16. napján feljelentést tett a Sz.-i Rendőrkapitányság Vizsgálati Osztályán, feljelentésében előadta, hogy az elszállított ingóságok kizárólagos tulajdonában állnak. Előadta a feljelentésében, hogy házastársával az életközösség fennáll ugyan, azonban a viszony „egy kicsit” megromlott közöttük és emiatt történhetett, hogy ki akarják semmizni.

A feljelentés alapján a Sz.-i Rendőrkapitányságon 5692/1998.Bü. számon büntetőeljárás indult, melynek során az 1998. december 16. napján tartott meghallgatásán az örökhagyó akként nyilatkozott, hogy az ingóságok elszállításának napján rendőri intézkedésre is sor került a kifejezett kérésére, és amikor a rendőrség kiérkezett, akkor leánya (a felperes) azt állította, hogy az örökhagyó nem az apja.

Sérelmezte, hogy azon személyek, akik a lányával bementek az ingatlanba, emelt hangon és fenyegetően, sértően beszéltek vele, miközben pakoltak és rendezkedtek, de ő nem mert semmit tenni, mert félt tőlük.

A Sz.-i Rendőrkapitányság 1999. február 23. napján kelt, 5692/1998.Bü. számú határozatával a Btk. 316. § (1) bekezdésbe ütköző, lopás bűntett elkövetésének alapos gyanúja miatt a felperes és édesanyja ellen indított nyomozást a Be. 139. § (1) bekezdés a) pont I. fordulata alapján - mivel a cselekmény nem bűncselekmény - megszüntette.

A Sz.-i Városi Ügyészség B.204/1999. számú határozatával ezen nyomozást megszüntető határozatot hatályon kívül helyezte és pótnyomozást rendelt el, melynek lefolytatásával a Sz.-i Rendőrkapitányságot bízta meg.

A folytatódó nyomozást a Sz.-i Rendőrkapitányság Vizsgálati Osztálya 5692/1998.Bü. számú határozatával ismételten megszüntette a Be. 139. § (1) bekezdés a) pont I. fordulata alapján, mivel a cselekmény nem bűncselekmény.

Az örökhagyó 1998. december 21. napján végrendelezett, melyben a sz.-i ..58 helyrajzi szám alatt felvett, természetben **Sz., P. u.** ... szám alatt található házasingatlanban, édesanyja után törvényes öröklés rendje szerinti 1/2 illetőségi várományát, valamint a sz.-i ...37 helyrajzi szám alatt felvett, a természetben **Sz., Sz. L. u.** ... szám alatti 1/1 arányú kizárólagos tulajdonában álló házaspár ingatlanát és halála pillanatában tulajdonában álló összes ingóságait és őt illető követeléseit T. S. nevű gyermekére (alperesre) hagyta. A felperest kitagadta. Döntését azzal indokolta, hogy vele szemben „olyan cselekedetet tett - 1998. november 14-én minden ingó vagyonomból kiforgatott és a rendőrhatalóság előtt igazoltatás során édesapjai minőségemet tagadta -, amely teljességgel érdemtelenül teszi az örökségre”. Az örökhagyó végintézkedésében örökösének meghagyta, hogy halála után őt a helyben szokásos, illő módon eltemettesse. A végrendeletben rögzítésre került még az, hogy amennyiben örököse az örökség megnyíltának időpontjában cselekvőképességében bármilyen szinten korlátozva lenne, úgy az örökség gondozására Sz. Megyei Jogú Város Gyámhivatala kerüljön kirendelésre. A gyámrendelés nem érintheti az őt esetlegesen túlélő házastársát és a felperest. Az örökhagyó nyilatkozott arról, hogy a

végintézkedést saját elhatározásából, beszámítási képessége birtokában, minden kényszerből mentesen tette. A végrendelet rögzítette, hogy három egymással szó szerint megegyező példányban készült, melyből aláírás után két példány az örökhagyó kezeihez került kiadásra, míg egy példány az azt készítő - Dr. **H. F.** sz.-i székhelyű ügyvéd - irattárába került. A végrendeletet az örökhagyó, továbbá tanúként Dr. **H. F.** és Dr. **H. Fné** írták alá. Utóbbiak kijelentették, hogy az örökhagyó a végrendeletet előttük, saját kezűleg írta alá és kijelentette, hogy az az ő végakarata tartalmazza.

Az örökhagyó és házastársa házasságát a Szolnoki Városi Bíróság 7.P.20.721/2002/34. sorszámu, 2003. május 27. napján jogerőre emelkedett ítéletével felbontotta. Ezen eljárásban az örökhagyó és házastársa a bíróság jogerős végzésével jóváhagyott egyezséget kötöttek, melyben rögzítették, hogy eltartásra szoruló közös kiskorú gyermekük nincs, egymással szemben házastárs-tartást nem igényelnek, továbbá nyilatkoztak arról, hogy a közös vagyonhoz tartozó ingóságokat a természetben megosztották, az foganatba ment. A peres felek kijelentették, hogy a közös ingóságokkal összefüggésben egymással szemben követelésük nincs. A felperes kötelezettséget vállalt arra, hogy 30 napon belül az egyezségben általánosságban megjelölt ingóságokat kiadja házastársának. Rögzítették, hogy az utolsó közös lakás kizárólagos használója az örökhagyó lesz, oda az alperes visszaköltözni nem kíván, lakáshasználati jog ellenértékére, továbbá lakáshasználati díjra nem tart igényt.

Az alperest a Szolnoki Városi Bíróság 3.P.21.814/2005/8. számú ítéletével cselekvőképességet korlátozó gondnokság alá helyezte. Sz. Megyei Jogú Város Polgármesteri Hivatal Hatósági Főosztálya eseti gondnokul Dr. **P. Gné dr. S. G.** ügyvédet rendelte ki.

Az örökhagyó 2005. szeptember 1. napján elhalálozott. Hagyatéki ügyében Dr. **S. I.** sz.-i közjegyző előtt K.5418.Kjö.107/2006. számon indult hagyatéki eljárás. A közjegyző 21. sorszámu, 2007. augusztus 21-i keltezésű végzésében megállapította a hagyatéki vagyont, rögzítette az öröklési rendet akként, hogy végintézkedés hiányában törvényes örökösök lennének az örökhagyó gyermekei, a felperes és az alperes, utóbbi végrendeleti örökösi minőségét is megállapította. Rögzítésre került a végzésben, hogy hagyatéki hitelezőként érdekelt az örökhagyó elvált házastársa, továbbá az örökhagyó élettársa. A közjegyző az örökhagyó hagyatékát végrendeleti öröklés jogcímén az alperesnek ideiglenes hatállyal adta át. A közjegyző 2008. január 8-i keltezésű, 26. sorszámu végzésével megállapította, hogy a 21. számú ideiglenes hagyatékátadó végzés teljes hatályúvá vált. A határozatot - többek között - megküldeni rendelte a Sz.-i Körzeti Földhivatalnak. A földhivatal az ingatlan 1/1 tulajdoni hányadára az alperes tulajdonjogát végrendeleti öröklés jogcímén 39746/2/2008.05.05. számú határozatával bejegyezte.

Az ingatlannal összefüggésben a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság előtt 8.P.21.643/2008. szám alatt per van folyamatban.

Ezen perben az örökhagyó volt házastársa annak megállapítását kérte, hogy a **Sz. L. u. ...** szám alatti házas belterületi ingatlan 4/8 illetősége házastársi vagyontársaság jogcímén, további 1/8 illetősége ráépítés jogcímén a tulajdonában áll. A felperes keresetében annak

megállapítását kérte, hogy az ingatlan 1/8 tulajdoni részzeltségén ráépítés jogcímén tulajdonjogot szerzett.

A felperes végső formában fenntartott kereseti kérelmében elsődlegesen az 1998. december 21. napján kelt végrendelet, másodlagosan az abban foglalt kitagadó rendelkezés érvénytelenségének megállapítását kérte. A felperes elsődleges kereseti kérelmében arra hivatkozott, hogy a végrendeleten nem az örökhagyó aláírása szerepel, azaz a végrendelet nem az örökhagyótól származik.

A kitagadás érvénytelenségével összefüggésben a felperes előadta, hogy nem tanúsított olyan magatartást, mely megalapozhatná a kitagadást.

Az elsőfokú bíróság a felperes kereseti kérelmét elutasította. Az eljárás során beszerzett kiegészítő szakvélemény megállapítását (a végrendeleten található kérdéses névaláírások egyazon személy kezétől és minden valószínűség szerint T.S. névtulajdonostól származnak) egybevetette az okiratot szerkesztő ügyvéd és az okirati tanúk tanúvallomásával, és megállapította, hogy a végrendeleten található aláírás az örökhagyótól származik, így az érvényes.

A kitagadás érvénytelenségére irányuló kereseti kérelmet azért találta megalapozatlannak, mert álláspontja szerint - függetlenül a büntetőeljárás kimenetelétől - megállapítható, hogy a felperes „az örökhagyó életére tört akkor, amikor testi sértéssel fenyegetve 1998. november 14. napján a felperes kísérői az örökhagyó ingatlanába behatoltak és onnan szerszámaikat, munkaeszközeit elszállították”, de ezen magatartás alapján mindenképpen megállapítható az, hogy a felperes az örökhagyó sérelmére súlyos bűncselekményt követett el.

Az elsőfokú bíróság kifejtett álláspontja szerint a kitagadás okával összefüggésben a bizonyítási kötelezettség a felperesen áll, azaz a felperesnek kell bizonyítania azt, hogy a kitagadás oka nem állt fenn. A felperest a bizonyítási kötelezettségről tájékoztatta, a felperes azonban bizonyítási kötelezettségét nem teljesítette. A büntetőeljárás iratanyaga - a nyomozást megszüntető határozatok - bírói bizonyossággal nem cáfolják a felperes, mint köteles részre jogosult érdemtelenességét.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést. Fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával elsődlegesen a végrendelet érvénytelenségének, másodlagosan a kitagadás érvénytelenségének megállapítását indítványozta. Amennyiben fellebbezési kérelme a per főtárgya tekintetében nem lenne alapos, úgy az alperes javára megítélt perköltség összegének „lényeges” leszállítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság eltúlzottan magas mértékű perköltséget ítélt meg, az e körben hozott elsőfokú bírói döntés nem felel meg a 34/2003. (VIII. 22.) IM számú rendelet előírásainak.

Elsődleges fellebbezési kérelmében a felperes kifejtette azt, hogy az első írásszakértői vélemény eredeti írásminták alapján kategorikusan megállapította, hogy a végrendeleten található aláírás nem az örökhagyótól származik. Utóbb a másolatban csatolt írásminták alapján a kiegészítő szakértői véleményben a szakértő már olyan megállapítást tett, amely

szerint a végrendeleten található aláírások „minden valószínűség szerint” az örökhagyótól származnak. A kiegészítő vélemény aggályos, hiszen pusztán másolatok alapján tett a szakértő megállapítást, nem bizonyította, hogy az alperes részéről másolatban csatolt írásminták az örökhagyótól származnak. A szakértői vélemény nem tért ki arra, hogy lehetséges-e az, hogy az alperes által csatolt írásminták a végrendeletet örökhagyóként aláíró személytől származnak ugyan, de az nem azonos a néhai örökhagyóval. Szükség esetére új írásszakértő kirendelését kérte.

A másodlagos fellebbezési kérelmével kapcsolatosan kiemelte azt, hogy a beszerzett rendőrségi iratok alapján az abban foglaltak még kiterjesztő értelmezés esetén sem értelmezhetőek úgy, hogy a felperes az örökhagyó életére tört volna. Nem állapítható meg az sem, hogy a felperes az örökhagyó sérelmére súlyos bűncselekményt követett volna el, hiszen a felperes és édesanyja ellen indult büntetőeljárást két alkalommal is bűncselekmény hiányában szüntette meg a büntetőhatóság.

Az örökhagyóval a felperes haragos viszonyban állt, így az örökhagyó büntető-eljárás során tett előadása a kitagadás érvényességét nem alapozza meg.

Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság tévesen telepítette a bizonyítási terhet a felperesi oldalra, minthogy a kitagadási ok valóságát és a kitagadás érvényességét annak kell bizonyítania, aki ezáltal örököl, azaz az alperesnek.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A fellebbezés alaptalan.

A felperes mind a végrendelet, mind a kitagadás érvénytelenségével összefüggésben kizárólag megállapítási keresetet terjesztett elő, és a kereseti kérelem elutasítását követően előterjesztett, az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására irányuló fellebbezési kérelme is kizárólag a végrendelet, illetőleg a kitagadás érvénytelenségének megállapítására szorítkozott.

Megállapítási kereset indításának - a Pp. 123. §-ában foglalt rendelkezés értelmében - két sajátos feltétele van. Egyrészt a jogvédelem szükségessége - a kért megállapítás a felperes jogainak az alperessel szemben való megóvása végett szükséges legyen -, másrészt a teljesítés követelésének kizártsága, azaz a felperes a jogviszony természeténél fogva, vagy a kötelezettség lejártának hiányában, vagy valamely más okból teljesítést nem követelhet. Megállapítási keresetnél e két feltételnek együttesen fenn kell állnia. A jogszabálynak ez a rendelkezése ama ésszerűségi, gazdaságossági megfontolásokon alapul, hogy ne követelhesen kevesebbet (megállapítást) az a felperes, akinek az igénye már a többre (marasztalásra) is megnyílt, s egy, az ugyanabból a jogviszonyból származó jogvita lehetőleg egy per keretében nyerjen elbírálást. A Legfelsőbb Bíróság Pf.III.21.067/1970. számú ítéletében fent kifejtettek teljes mértékben irányadóak az egységes ítélkezési gyakorlatra.

I.

A végrendelet érvénytelenségének megállapítására irányuló fellebbezési kérelemmel összefüggésben az ítéltábla rámutat az alábbiakra.

A Ptk. 598. § szerint az ember halálával vagyona átszáll az örökösre. Az örökös lép az örökhagyó helyébe minden jog és kötelezettség tekintetében, az örökös lesz az örökhagyó jogutódja. A hagyaték az örökösre való átszállása azt jelenti, hogy a törvény erejénél fogva a törvényben meghatározott időpontban az örökhagyót jogaiban és kötelezettségeiben a jogutódja, az örökös váltja fel. Az örökös a törvény erejénél fogva (ipso iure) szerzi meg a hagyatékot, külön jognyilatkozatot tehát nem kell tennie. A kereseti kérelem (és a fellebbezés) kizárólag a végrendelet érvénytelenségét nem célozhatja, hiszen a megállapítási kereset előterjeszthetőségének konjunktív feltételei közül a marasztalás kizártsága nem áll fenn jelen jogviszonyban. A Ptk. 653. §-a értelmében a végrendelet megtámadására csak az jogosult, aki az érvénytelenség megállapítása esetében maga örököl, vagy tehertől mentesül. A felperes esetében az érdemben elbírálnak kereseti kérelem és esetlegesen eredményes fellebbezési kérelem marasztalási igény lett volna, amely végrendelet érvénytelensége esetére ingatlannal összefüggésben az ingatlan-nyilvántartásban tulajdonjog bejegyzésének túsra kötelezést jelent. Ingóság, avagy készpénz hagyaték esetében az álörökös ellen előterjesztett olyan (marasztalási) igény, amely az ingó kiadására, illetőleg a pénzösszeg megfizetésére irányul.

A közjegyzői hagyatékátadó végzés nem dönt el anyagi jogi kérdést, mindössze kijelöli az örökösöt. A teljes hatályú jogerős hagyatékátadó végzés az abban megjelölt örökösnek az örökösi minőségét és az örökségnek a tárgyát igazolja mindaddig, amíg a bíróság peres eljárásban hozott határozattal - anélkül, hogy új hagyatéki eljárás lefolytatására sor kerülne - másként nem dönt.

Így a bíróság a végrendelet érvénytelensége esetére dönthet úgy, hogy ha az örökléssel érintett dolog nem ipso iure örökössé vált tulajdonosnál van, kötelezi az álörökösöt, hogy adja ki részére az ingó dolgot, vagy fizesse ki az örökölt pénzösszeget, avagy túsra az ingatlan nyilvántartási bejegyzést.

A felperes és édesanyja a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság előtt a hagyatékhoz tartozó **Sz. L. u.** ... szám alatti házas ingatlannal összefüggésben részben házastársi vagyonközösség jogcímén, részben ráépítés jogcímén tulajdonjogi igényt terjesztettek elő. Ennek figyelembevételével a felperes a végrendelet érvénytelenségével összefüggésben alternatív kereseti kérelmet terjeszthetett volna elő, melynek során figyelembe veszi a kereseti kérelmei során az esetlegesen eredményes perlést, avagy a keresetének elutasítását.

II.

A kitagadás érvénytelenségével összefüggő fellebbezési kérelemmel összefüggésben az ítéltábla rámutat az alábbiakra.

Akit az örökhagyó kitagadott, kiesik az öröklésből a Ptk. 600. § e) pontja alapján. A Ptk. 662. § szerint pedig nem jár kötelesrész annak, akit az örökhagyó végintézkedésében érvényesen kitagadott. A kitagadás a kötelesrésztől való megfosztás formája, amely egyben az örökségből való kiesést is jelenti. Akit az örökhagyó érvényesen kitagadott, sem törvény, sem végintézkedés alapján nem örökölhét.

A kitagadás érvénytelensége esetén a kitagadott törvényes örökös kötelesrészre válik jogosulttá.

Ebből következően a megállapítási kereset előterjeszthetőségének feltételei a kitagadás érvénytelenségére irányuló kereseti (fellebbezési) kérelemmel összefüggésben sem álltak fenn.

Nem volt elzárva a felperes attól, hogy a kitagadás érvénytelensége esetére a kötelesrészre nézve marasztalási igényt előterjesszen.

Összességében helytálló volt a felperes kereseti kérelmét elutasító elsőfokú ítéleti döntés, azonban nem az ott írt indokok alapján, hanem a Pp. 123. §-ában írt megállapítási kereset előterjeszthetőségének hiánya következtében.

Alaptalan volt a felperes másodfokú tárgyaláson tett közbenső ítélet meghozatala tárgyában előterjesztett indítványa is.

A Pp. 213. § (3) bekezdéséből következően a közbenső ítélet, a jogalap és az összeg (mennyiség) szerint elkülöníthető követelés iránt folyó perben a jogalap fennállását előzetesen megállapító bírósági határozat. A közbenső ítélet hozatalának alapvető feltétele az, hogy a követelése jogalap és az összepszerűség kérdésében elkülöníthető legyen. Az elkülöníthetőség eminens feltétele az, hogy a perben pontos marasztalási igény kerüljön előterjesztésre. Ezt követően, az összepszerűségében egyértelmű és határozott marasztalási igény előterjesztése után kerülhet a bíróság abba a helyzetbe, hogy a jogvitát a jogalap és az összepszerűség kérdésében elkülönítse és a jogalap kérdésében közbenső ítélettel határozzon. Ehhez mindenekelőtt meg kellett volna változtatni a keresetét a Pp. 247. § (1) bekezdésének c) pontja alapján.

A fellebbezési kérelem petituma azonban kizárólag a megállapítási kereseteknek helytadást indítványoz. Ennek továbbutalásaként nem volt helye közbenső ítélet hozatalának sem az eljárás során.

III.

A fellebbezésben írtakra tekintettel megjegyzi az ítélőtábla, hogy a végrendelet - a rendelkezésre álló peradatok alapján - érvényesnek tűnik. Az alperes a végrendelet hamisítatlanságát a Pp. 197. § (1) bekezdésének megfelelően bizonyította. Az írásszakértő valószínűsítette, hogy az örökhagyó írta alá a végrendeletet, amit az okiratot szerkesztő és utóbb tanúként aláíró ügyvéd, valamint a további okirati tanú egyértelműen megerősített.

A kitagadás érvénytelenségével összefüggésben - a rendelkezésre álló peradatok alapján - az ítélőtábla rámutat az alábbiakra.

Akit az örökhagyó kitagadott, kiesik az öröklésből (Ptk. 600. § e) pontja). A Ptk. 662. § szerint nem jár kötelesrész annak, akit az örökhagyó végintézkedésében érvényesen kitagadott.

A kitagadás a kötelesrésztől való megfosztás formája, amely egyben az örökségből való kiesést is jelenti. Akit az örökhagyó a Ptk. 664. §-a alapján érvényesen kitagadott, sem törvény, sem végintézkedés alapján nem örökölhet.

A kitagadás csak végintézkedésben történhet, és csak akkor érvényes, ha a végintézkedés annak okát kifejezetten megjelöli. A kitagadás csak akkor áll fenn, ha okának megbocsátásával nem vált érvénytelenné, vagy hatálytalanná. A kitagadás az előbb említett feltételek megléte esetében is csak akkor érvényesül, ha - vita esetében - bizonyításra kerül a kitagadásra vezető magatartás (a kitagadás okának) a fennállta.

A kitagadás érvényességével összefüggő jogviták esetében a következetes ítélkezési gyakorlat szerint a bizonyítási kötelezettség megoszlása az alábbi. A kitagadási ok fennállását annak kell bizonyítania, aki a kitagadott örökségből kiesése esetében örökölné. Annak tényét, hogy a kitagadási ok nem áll fenn, vagy azt az örökhagyó megbocsátotta a kitagadottnak kell bizonyítania. A jelenleg rendelkezésre álló peradatok a kitagadás érvényességét nem alapozzák meg. A fellebbezés tehát helytállóan hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság nem a bírói gyakorlatnak megfelelően kötelezte bizonyításra, minthogy mindenekelőtt az alperesnek kell bizonyítania a kitagadás érvényességét.

IV.

A felperes (a per főtárgyára nézve előterjesztett fellebbezési kérelmeinek esetleges alaptalanságának esetére) a perköltség körében előterjesztett fellebbezési kérelme sem alapos.

Az ítélet tábla kiemeli, hogy az eseti gondnokot a perben, ha jogi képviselőként jár el, pernyertessége esetén az általános szabályok szerint illeti meg ügyvédi munkadíj. (A Polgári Perrendtartás Magyarázata, CompLex Kft. Budapest, 2007. 1. kötet 512. oldal, Pp. 75. §-hoz fűzött magyarázat) A teljes egészében pernyertes felperest megillető ügyvédi munkadíjat az elsőfokú bíróság a 32/2003. (VIII.23.) IM. számú rendelet keretei között helytállóan állapította meg, külön figyelemmel a perértékre, továbbá a kifejtett képviseleti tevékenység módjára és körére, valamint a per nehézségi fokára.

Fenti indokbeli változtatással az ítélet tábla az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

E másodfokú eljárásban a felperes teljes egészében pervesztes lett, ezért köteles a pernyertes alperes ügyvédi munkadíj formájában felmerült perköltségét megfizetni a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján.

A másodfokú eljárásban megítélt perköltség összegét az ítélet tábla a 32/2003. (VIII.22.) IM. számú rendelet alapján határozta meg, tekintettel az ügy nehézségi fokára és képviseleti tevékenység módjára, ugyanakkor figyelembe vette azt is, hogy a másodfokon előterjesztett védekezés nem volt célszerű (nem hivatkozott a megállapítási kereset előterjeszthetőségének hiányára).

D e b r e c e n, 2011. április hó 14. napján

Dr. Csiki Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Senyei György s.k. előadó bíró, Dr. Veszprémy Zoltán s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -